

ZSIGMOND Márton. Pictor. S-a născut la 18 noiembrie 1947 la Dănești, județul Harghita. Absolvent al Facultății de desen din cadrul Universității din Cluj (1970) și al secției de artă monumentală – restaurare Institutului de arte plastice „Nicolae Grigorescu”, București (1974-1978, clasa prof. Simona Vasiliu Chintilă). Profesează în învățământul secundar și liceal (Sâncrăieni, Sândominic, Miercurea Ciuc), precum și ca inspector în sfera educației artistice, plastice, în cadrul Inspectoratului școlar, județul Harghita. Devine membru al Filialei UAP cu sediul la Miercurea Ciuc, fiind prezent în expozițiile județene (1970-1973, 1979-2013). Participă la salonul republican de grafică, București (1973); interjudețeană Brașov (1982); Sf.Gheorghe (1983, 1994); Covasna (1995, 1998); Expune la Galeriile „Kriterion” și „Tilos” (1997), la Székesfehérvár – Ungaria (1994) și Galeria „El Kalászi, Budapesta (1997). În sezon estival activează în cadrul taberelor de creație de la Salonta (1995-1998), Kedzierzyn Kozle – Polonia (1985), Gyula – Ungaria (1994, 1995, 1998) și Sellye – Ungaria (1998). Oficialitățile municipiului Miercurea Ciuc îi oferă premiul „Pro Urbe” iar Consiliul Județean Harghita îi acordă premiul pentru opera artistică și pedagogică. A publicat numeroase cronici pe teme de artă în paginile revistei *Iffjúmunkás* și ale cotidianului *Harghita*, Miercurea Ciuc. Are lucrări în colecții muzeale, de stat și particulare din România, Ungaria, Germania, Polonia, Austria ș.a.

„Există în creația lui Zsigmond Márton o clară diferență de accent, de abordare stilistică, între lucrările de atelier destinate unei ambianțe muzeale sau de colecție și cele transpuse în spații publice. În desene, în schițe, în pictura de șevalet se manifestă o mai clară mobilitate a gestului ce merge pe spontaneitate, acuratețe și căldură afectivă. Gamele cromatice au o evidentă prospețime și vitalitate. În schimb, în compunerile menite să decoreze, să înnobileze edificii ambientale urbane sau rustice uzează de jocul geometrilor, abil controlate de raționalitate, precum și de o atmosferă cromatică sobră, discretă, surdinizată. Mozaicurile sale, înscrite între reușitele genului în arta contemporană din România, recomandă o certă știință a dozajului, a corespondențelor și interferențelor, încât ansamblul se transformă într-un câmp al sonorităților subtile care rețin îndelung privirea, determină momente de calmă meditație, de confort și tihnă sufletească.” Negoită Lăptoiu, 1999